

SAMPLE
TRANSLATION

LUCIJA STUPICA
SELECTED POEMS
CATALAN

PUBLISHED BY: ŠTUDENTSKA ZALOŽBA, 2008

TRANSLATED BY: SIMONA ŠKRABEC

ORIGINAL TITLE: OTOK, MESTO IN DRUGI

NUMBER OF PAGES: 81

Lucija Stupica: Selected Poems

TAMPOC CAL COMPRENDRE-HO TOT

Les pedres fosques, cobertes de resina,
són el negatiu dels cignes blancs i mòbils
amb els colls invisibles que s'estiren

avall fins enterrar-se a les gorges del mar.
El mar és encara més fosc i les va cobrint d'escuma,
d'una escuma que retorna els cadàvers que s'hi han precipitat

a l'altra riba de l'oceà, en una altra desembocadura.
Tampoc cal comprendre-ho tot això, de fet,
—l'ull s'arrapa amb desesperació

a la mera presència de les pedres, a la seva
superfície lluent. Podria ser que l'aigua em faci
més oberta i càlida, podria ser que l'amor

sigui la meva única llar. Em giro cap a les muralles
de la ciutat, t'hi trobo cada dia per anar a tocar
les ones i veure com s'acosten els vaixells,

com descarreguen i s'enduen aquella mar llunyana de gent.
I quan estic a soles amb tu, quan s'encenen els llums a fora,
sento com les dents de la ciutat, que té la llengua groga,

xerriquen i com l'aire s'escola per les espitlleres de les golfes.
Són moviments invisibles com llepar-se les ferides després de fer l'amor.
La vida cal conquerir-la sempre de nou. El cos de la ciutat es rehabilita.

Jo hi trobo descans, hi trobo l'aliment aspre del mar,
hi trobo l'abraçada de les muralles. Les ones avancen a palpentes
buscant contorns coneguts. Una vegada i una altra.
Cada cop amb més empenta. Són com el temps que
alimento amb engrunes —amb engrunes que picotegen els ocellets.

DOS LLAÜTS BOLCATS

Dos llaüts bolcats

com en un quadre dels últims dies de la tardor,
en un paisatge suau, amarat de pluja.

Allò que adquireix el color blau i tendre
és el respirar de la matèria. Els passavolants
s'hi acosten, s'asseuen a les quilles,
arrodonides com les arrugues de la vellesa.

La mirada llunyana segueix un vapor
amb dos mil seients que omple tot el quadre d'arrogància. L'Amarcord
de Fellini omple el marc. Milers de persones, de cop,
en els matisos de blanc i negre. No saps si això és la remor de tallar
les ones o la neu de la pantalla.

Obres el palmell, res no s'hi queda, potser només el plàncton
suspès, potser només la sal d'un cos abandonat
en alta mar. No hi ha cap rastre visible.

I llavors de nou els dos llaüts vells,
bolcats, dues conquilles, dues closques buides,
la fusta seca crepita, i el vent
es comença a filtrar per sota. El recer.

AMB PASSOS PETITS. LA PROXIMITAT

Tot podria haver començat amb un viatge.
Amb passos petits i una mirada desperta.
Amb el silenci serè als ulls. Sense aglomeracions als carrers
ni obligació de descalçar-se al control de l'aeroport.
Sense pares impacients i crits adreçats als nens petits
que encara no ho entenen. Sense aquella senyora esplèndida
al seient del costat amb les mitges vermelles que jugava el solitari
i mastegava sense parar els seus pensaments anodins.
Només hauria volgut seure al teu costat, només seure.
Però les coses més simples són les més difícils.
Si vols, ho repetim, per anar-ho assajant:
Tot podria haver començat amb un viatge,
repeteix-ho, simplement, com si somiessis.
Els dos avions no es creuarien sense més entre els núvols,
altius, encaminats cadascú rere el seu objectiu,
sinó que hi hauria un bes virtual, una abraçada i tot,
però que ja no es podria anomenar un bes, sinó que al lloc
de paraula caldria anotar, com qui no sap firmar, una creueta.
No, no ens equivocarem pas, ja hem arribat prou lluny,
cadascú seguint el seu propi camí, en aquest viatge virtual
hem dibuixat una línia que marca el silenci, i també la proximitat.
Ens despertarem d'un somni profund,
riurem i repetirem els somnis com un murmuri,
cada cop més fort:
tot podria haver començat amb un viatge, la proximitat,
viatjaríem a través dels relats, eliminant tots els senyals
deixats entre els núvols, totes les direccions i els vents favorables,
però no ho sabíem fer, la proximitat.

EL POEMA SOBRE LA TAULA

Sèiem a la mateixa taula,
triàvem els plats semblants,
ordenàvem el mateix vi,
reconeixem els somriures dins les paraules
i també les paraules dins els somriures,
els dies fluïen,
fluïen els anys
i la taula es va fer més llarga
i els plats eren cada cop més diferents,
les paraules també s'allargaven en la boca del cambrer,

al plat d'ella, al final,
quan ja no se sentien ni tampoc ja veien,
va créixer la ruca —aquesta mala herba tan bona,
mentre el temps passava amb una regularitat desprietada.

LA POMA

És l'hora de menjar una poma, és l'hora d'anar
al mercat, abans només havia d'anar fins
a l'hort i triar-ne una, agafar-la de l'arbre
de bon matí, rentada per la rosada.

A la vora del riu, els matins són una serp que s'obre camí,
la babilònia es desperta, i també és una serp que s'obre camí,
em deixo lliscar carrers avall com per un cos nu,
ràpid, sense entrebancs, i llavors m'aturo,
i he de mirar, he de triar, he de mossegar fins que
els llavis sagnin, de nou frescos com la joventut.

I em prenc el suc de la cara,
deso els ulls i les ferides,
ho ordeno tot:
la vista i la vida i l'arbre,
amb una benedicció divideixo el fruit
i el torno a mossegar,
i el mossega la ciutat,
i el mossegues tu.